

POSTANOWIENIE

Dnia 10 maja 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Sobutka

w sprawie z odwołania K. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w B. - obecnie R. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w C.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Lublinie
o wydanie pisemnej interpretacji przepisów prawnych w zakresie podlegania
ubezpieczeniom społecznym,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 10 maja 2023 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z dnia 11 lutego 2022 r., sygn. akt III AUa 1304/20,

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w
Lublinie na rzecz R. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w C.
kwotę 240,00 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu
kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

D.S.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 21 lutego 2020 r. Sąd Okręgowy w Bielsku-Białej, rozpoznając
sprawę z odwołania K. Sp. z o.o. w B. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych
Oddziału w Lublinie z 10 września 2019 r., o wydanie pisemnej interpretacji
przepisów prawnych w zakresie podlegania ubezpieczeniom społecznym, w punkcie
1 zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w
Lublinie i uznał za prawidłowe stanowisko strony odwołującej się przedstawione we

wniosku o interpretację z 6 września 2019 r., a w punkcie 2 zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Lublinie na rzecz strony odwołującej się K. Sp. z o.o. w B. kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Zdaniem Sądu Okręgowego w sprawie kluczową regulacją jest przepis art. 5 ust. 2 ustawy systemowej stanowiący, że nie podlegają ubezpieczeniom społecznym, określonym w ustawie, obywatele państw obcych, których pobyt na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej nie ma charakteru stałego i którzy są zatrudnieni w obcych przedstawicielstwach dyplomatycznych, urzędach konsularnych, misjach, misjach specjalnych lub instytucjach międzynarodowych, chyba że umowy międzynarodowe stanowią inaczej. Przyjęte więc przez organ rentowy stanowisko, że art. 5 ust. 2 ustawy systemowej nakazuje łączne spełnienie przesłanek braku stałego pobytu na terenie Polski i jednocześnie zatrudnienie w obcym przedstawicielstwie dyplomatycznym, urzędzie konsularnym, misjach specjalnych lub instytucjach międzynarodowych, jest - zdaniem Sądu Okręgowego - nieuprawnione w nawiązaniu do zaprezentowanego orzecznictwa wskazującego w sposób zbieżny, że nie podlegają ubezpieczeniom społecznym określonym w ustawie dwie grupy osób, a nie jedna. Jednocześnie Sąd ten zwrócił uwagę, że bezprzedmiotowy na tym etapie postępowania jest charakter pobytu w Polsce osób, o których mowa we wniosku, ponieważ istotą interpretacji jest stan faktyczny przyjęty we wniosku.

Na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Lublinie od wyroku Sądu Okręgowego w Bielsku - Białej z dnia 21 lutego 2020 r. Sąd Apelacyjny w Katowicach Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, wyrokiem z dnia 11 lutego 2022 r., zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 1 oraz poprzedzającą go decyzję organu rentowego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Lublinie z dnia 10 września 2019 r. w ten sposób, że uznał za prawidłowe stanowisko odwołującej K. Sp. z o.o. w B. przedstawione we wniosku o interpretację z dnia 6 września 2019 r. w zakresie odnoszącym się do obywateli Republiki Gruzji oraz Republiki Białorusi, oddalając odwołanie w pozostałym zakresie, zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 2 i zniósł między stronami koszty procesu, oddalił apelację w pozostałej części oraz zniósł między stronami koszty procesu w postępowaniu apelacyjnym. Przyjmując ustalenia poczynione przez Sąd pierwszej instancji jako własne Sąd drugiej instancji uznał, że apelacja jest zasadna jedynie w zakresie dotyczącym obywateli Ukrainy.

Sąd Apelacyjny wskazał, że z przepisu art. 5 ust. 2 ustawy systemowej nie wynika wymóg łącznego spełnienia dwóch wymienionych w tym przepisie przesłanek niepodlegania obowiązkowi ubezpieczenia społecznego przez obywateli państw obcych. Przepis ten kreuje dwie niezależne od siebie kategorie określonych w nim osób, które obowiązkowi temu nie podlegają. Są nimi - po pierwsze - obywatele państw obcych, których pobyt na obszarze Polski nie ma charakteru stałego oraz - po drugie - obywatele państw obcych, którzy zatrudnieni są w wymienionych w tym przepisie placówkach. Rację ma zatem Sąd pierwszej instancji, przyjmując, iż użycie w art. 5 ust. 2 ustawy systemowej spójnika „i” wskazuje na objęcie zakresem normowania tego przepisu dwóch odrębnych kategorii osób. Jednocześnie Sąd Apelacyjny za zasadny uznał zarzut skarżącej dotyczący naruszenia przez Sąd Okręgowy przepisów art. 4, 6 i 7 umowy międzynarodowej zawartej między Rzeczpospolitą Polską a Ukrainą z dnia 18 maja 2012 r. o zabezpieczeniu społecznym, skoro jej przepisy należy uznać za "przepis umowy międzynarodowej" w rozumieniu art. 5 ust. 2 ustawy systemowej, wprowadzający odstępstwo od zasady wyrażonej w tym ostatnim przepisie.

W skardze kasacyjnej z dnia 27 kwietnia 2022 r. pełnomocnik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych zaskarżył w części, tj. odnośnie punktu 1 i 3 wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach III Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 11 lutego 2022 r. - poprzez zmianę decyzji ZUS O/w Lublinie z dnia 10 września 2019 r. i uznania za prawidłowe stanowisko odwołującej K. sp. z o.o. przedstawione we wniosku o interpretację z dnia 6 września 2019 r. w zakresie odnoszącym się do obywateli Republiki Gruzji oraz Republiki Białorusi i oddalenie apelacji organu rentowego w tym zakresie. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucono naruszenia prawa materialnego, tj.

- art. 6 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, poprzez błędną ich wykładnię polegającą na przyjęciu, że zatrudniane na podstawie umowy zlecenia osoby będące obywatelami Republiki Gruzji i Republiki Białorusi, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej związany jest z wykonywaniem pracy na podstawie umowy zlecenia, nie podlegają z tego tytułu ubezpieczeniom społecznym w Polsce, w sytuacji gdy przepisy te nie uzależniają faktu podlegania przez zleceniobiorców

obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym od takich kryteriów jak obywatelstwo czy też status pobytu na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, co winno prowadzić do uznania, że zleceniobiorcy pochodzący z tych państw wykonujący na terenie Rzeczypospolitej Polskiej umowy zlecenia podlegają z tego tytułu ubezpieczeniom społecznym;

- art. 2a ust. 1 i 2 w zw. z art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy systemowej, poprzez ich niezastosowanie, co doprowadziło do bezprawnego zróżnicowania sytuacji prawnej zleceniobiorców nie będących obywatelami Polski, ani innych państw członkowskich Unii Europejskiej (tu: obywateli Gruzji i Białorusi), z sytuacją obywateli Rzeczypospolitej Polskiej w kontekście obowiązku podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym w sytuacji, gdy przepis art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy systemowej nie uzależnia objęcia tymi ubezpieczeniami zleceniobiorców od innych okoliczności niż posiadania statusu zleceniobiorcy na terenie Rzeczypospolitej Polskiej;

- art. 6 ust. 1 pkt 1 i 4 w zw. z art. 11 ust. 1, art. 12 ust. 1 oraz art. 13 ust. 1 ustawy systemowej, poprzez stwierdzenie, że cudzoziemcy zatrudniani przez polskiego przedsiębiorcę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie umów zlecenia nie mają obowiązku podlegania ubezpieczeniom społecznym.

Podnosząc powyższe zarzuty strona skarżąca wniosła o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach w zakresie odnoszącym się do obywateli Republiki Gruzji i Republiki Białorusi i przekazane sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Katowicach, a w sytuacji uznania przez Sąd Najwyższy, że podstawa naruszenia prawa materialnego jest oczywiście uzasadniona, o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i orzeczenia co do istoty sprawy poprzez oddalenie odwołania wnioskodawcy w zaskarżonym zakresie oraz o zasądzenie na rzecz ZUS kosztów postępowania kasacyjnego w tym kosztach zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pełnomocnik organu rentowego wskazał na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie, zmierzające do wyjaśnienia, czy na podstawie umowy zlecenia osoby nie będące obywatelami Polski ani innych państw członkowskich Unii Europejskiej, którzy

przebywają na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w związku z wykonywaniem umów zlecenia, podlegają z tego tytułu ubezpieczeniom społecznym w Polsce, w sytuacji gdy przepisy te nie uzależniają faktu podlegania przez zleceniobiorców obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym od takich kryteriów jak obywatelstwo czy też status pobytu na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, co winno prowadzić do uznania, że zleceniobiorcy pochodzący z tych państw wykonujący na terenie Rzeczypospolitej Polskiej umowy zlecenia podlegają z tego tytułu ubezpieczeniom społecznym. Pojawia się pytanie czy charakter pobytu cudzoziemców na terytorium RP należy odnosić do tytułu do ubezpieczeń, czy też do centrum ich interesów życiowych.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pełnomocnik wnioskodawcy wniósł o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, oddalenie skargi kasacyjnej - w przypadku przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz o zasądzenie od skarżącego na rzecz wnioskodawcy kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna wywiedziona w niniejszej sprawie nie kwalifikuje się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Na wstępie należy przypomnieć, że skarga kasacyjna podlega badaniu (na etapie przedsądu) w zakresie spełnienia przez nią warunków formalnych. Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada jedynie wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania. Nie analizuje podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, czyli tak zwanego przedsądu,

ustawodawca zagwarantował, że skarga kasacyjna, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, będzie realizować funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek, wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. do czterech ma, w konsekwencji, zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo będzie uzasadnione jedynie w tych przypadkach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej jednostkowej sprawie. Ostatecznie, nie w każdej sprawie, nawet takiej, w której prawomocne orzeczenie zostało wydane w warunkach błędu w subsumpcji, czy też wyniku wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Sąd Najwyższy nie jest przecież trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje meritum sprawy, lecz dokonuje nadzoru judykacyjnego w rozumieniu art. 183 ust. 1 Konstytucji RP rozpoznając skargę kasacyjną jako nadzwyczajny środek zaskarżenia. Z tych względów, skarga kasacyjna nie jest dostępna w każdej sprawie (por. postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych z dnia 7 września 2022 r., I NSK 40/22, Legalis nr 2740922).

W niniejszej sprawie wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparty został na przesłance związanej z potrzebą dokonania wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie. Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08; z 28 marca 2007 r., Legalis nr 127030, II CSK 84/07, Legalis nr 2701754). Skarżącego obciąża więc obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej, wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zawierającej szczegółowy opis tego, na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 8 lipca 2009 r., I CSK 111/09; z 12 grudnia 2008 r., Legalis nr 1875162, II PK 220/06, Postanowienie Sądu Najwyższego - Izba

Cywilna z dnia 29 września 2022 r., I CSK 3496/22, Legalis nr 2790349). Pełnomocnik strony skarżącej nie uzasadnił jednak w sposób wystarczający istnienia powołanej przez siebie przesłanki, która powinny spowodować przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, tym bardziej, że Sąd Najwyższy zajmował się już wielokrotnie wykładnią przepisów, których naruszenie podniesiono w skardze kasacyjnej.

Jak słusznie zauważył Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 19 stycznia 2022 r. (III USK 181/21, Legalis nr 2734862) pojęcie "pobytu o charakterze stałym", o jakim mowa w art. 5 ust. 2 ustawy systemowej, nie zostało zdefiniowane ustawowo, jednakże w orzecznictwie powszechnie przyjmuje się, iż należy je dekodować w powiązaniu z systemem ubezpieczenia społecznego, a nie przez odwoływanie się do przepisów o charakterze meldunkowym i ustaleń ilościowych, to jest ile razy dana osoba wjeżdża do Polski i jak długo tu pozostaje (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 września 2009 r., II UK 11/09, OSNP 2011 nr 9-10, poz. 134). Na poparcie tej tezy należy odwołać się do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 6 września 2011 r., I UK 60/11 (LEX nr 1102994), w uzasadnieniu którego dokonano podsumowania dorobku judykatury w spornej kwestii oraz przedstawiono dodatkowe argumenty za określoną metodą wykładni art. 5 ust. 2 ustawy systemowej. Zauważono, że punktem odniesienia dla wyjaśnienia kwestii, czy pobyt cudzoziemca nie ma charakteru stałego, jest wymieniony w tym przepisie obowiązek podlegania ubezpieczeniom społecznym. Skoro ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych określa zasady podlegania ubezpieczeniom społecznym, to podlegają im także obywatele państw obcych, którzy podejmują działalność stanowiącą podstawę objęcia ich obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym. W żadnej mierze art. 5 ust. 2 ustawy systemowej nie zmienia podstawowej reguły stanowiącej, że obowiązek ubezpieczenia społecznego - również wobec obywateli państw obcych - powstaje między innymi z chwilą rozpoczęcia wykonywania pozarolniczej działalności (art. 13 pkt 4 ustawy). Dlatego charakter pobytu (stały albo niestały) należy odnosić w relacji do powszechnego obowiązku podlegania ubezpieczeniom społecznym, czyli do podstawy ubezpieczenia. Ten charakter nie zależy natomiast od tego, jaki zamiar, co do okresu przebywania w Polsce, przejawia cudzoziemiec (zob. także wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 17 września 2009 r., II UK 11/09, OSNP 2011 nr 9-10, poz. 134;

z dnia 23 maja 2008 r., I UK 303/07, LEX nr 516772; z dnia 17 stycznia 2006 r., I UK 225/06, LEX nr 351984 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2010 r., II UK 297/09, LEX nr 960479). Stały pobyt w rozumieniu art. 5 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych podlega zatem ocenie w zależności od realizowanej działalności, z której wynika ustawowy obowiązek podlegania ubezpieczeniom społecznym. Stały pobyt to pobyt niezmienny w danym okresie, czyli w okresie realizacji podstawy ubezpieczenia, przy czym nie ma większego znaczenia okoliczność dotycząca tego, jaką administracyjną gwarancję prowadzenia działalności lub zapewnienie pobytu miał w Polsce obywatel państwa obcego. Liczy się to, czy obywatel państwa obcego, przebywając na terytorium RP w stałym charakterze, prowadził działalność pozarolniczą. O tym, czy dany pobyt ma charakter stały, nie decyduje więc stały pobyt w sensie "długotrwałości i stałości pobytu na terenie Rzeczypospolitej Polskiej", albowiem w takim wypadku wyłączeniu z ubezpieczeń społecznych podlegaliby ci cudzoziemcy, których pobyt nie ma "takich cech", choć spełnialiby warunki podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym, na przykład wspólnicy jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 lipca 2020 r., I UK 20/19, OSNP 2021 nr 6, poz. 67).

Podobnie w wyroku z dnia 1 października 2019 r., I UK 194/18, (OSNP 2020 nr 12, poz. 137), Sąd Najwyższy podkreślił, że w orzecznictwie opartym na wykładni art. 5 ust. 2 ustawy systemowej wyjaśniono, iż o podleganiu albo niepodleganiu cudzoziemca ubezpieczeniom społecznym w Polsce z tytułu aktywności rodzącej taki obowiązek, nie decyduje charakter dokumentu pobytowego, jakim legitymuje się cudzoziemiec, ani nawet długość pobytu cudzoziemca, lecz okoliczność, czy w okresie prowadzenia działalności stanowiącej tytuł podlegania ubezpieczeniom społecznym faktyczny pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej miał charakter stały czy też czasowy. Sąd Najwyższy opowiedział się bowiem wyraźnie za tym, by o zastosowaniu art. 5 ust. 2 ustawy systemowej decydowało to, gdzie w okresie wykonywania czynności stanowiących tytuł do podlegania ubezpieczeniom społecznym znajduje się centrum interesów życiowych i zawodowych danej osoby, co z kolei należy analizować z perspektywy sposobu realizacji działalności, z której wynika ustawowy obowiązek podlegania ubezpieczeniom społecznym (wyroki Sądu

Najwyższego: z dnia 6 września 2011 r., I UK 60/11, LEX nr 1102994; z dnia 17 września 2009 r., II UK 11/09, OSNP 2011 nr 9-10, poz. 134). W tym ujęciu stały pobyt, o którym mowa w art. 5 ust. 2 ustawy systemowej, to pobyt niezmienny w okresie realizacji tytułu podlegania ubezpieczeniom społecznym. Formalny status pobytu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest zatem nieistotny. Z takiej wykładni art. 5 ust. 2 ustawy systemowej wynika, że zarówno w przypadku pracowniczego tytułu podlegania ubezpieczeniom społecznym, jak i tytułu wynikającego z wykonywania umowy zlecenia, sam zamiar czasowego przebywania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, czy też legitymowanie się jedynie zezwoleniem na pobyt czasowy, nie mają rozstrzygającego znaczenia. Istotne jest jedynie, czy podczas wykonywania wyżej wymienionych działalności można mówić o stałym przebywaniu danej osoby na terytorium Polski. W konsekwencji przyjazd, choćby i cykliczny (regularny), do Polski celem wykonywania pewnych aktywności zawodowych, jak np. prowadzenie wykładów, czy świadczenie usług doradczych na podstawie umowy zlecenia albo umowy o pracę, nie będzie powodował objęcia obywatela państwa trzeciego polskim systemem ubezpieczenia społecznego. Natomiast stałe przebywanie w Polsce w okresie wykonywania tych czynności (np. zamieszkanie w Polsce i prowadzenie wykładów lub badań przez jeden semestr), chociażby przez krótki (sumarycznie) okres czasu determinowany czasowym zezwoleniem na pobyt, będą prowadzić do objęcia polskim systemem ubezpieczeń społecznych.

Nadto, użycie w treści przepisu art. 5 ust. 2 ustawy systemowej spójnika „i” stanowi koniunkcję (złączenie) dwóch zdań odnoszących się do niezależnych od siebie dwóch kategorii określonych w nim osób niepodlegających obowiązkowi ubezpieczenia społecznego (tych, których pobyt na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej nie ma charakteru stałego i tych, które są zatrudnione w wymienionych placówkach niezależnie od charakteru pobytu na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej). A zatem zakresem podmiotowym art. 5 ust. 2 ustawy są objęci zarówno obywatele państw obcych zatrudnieni w placówkach wymienionych w tym przepisie (niezależnie od charakteru ich pobytu na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej), jak również obywatele państw obcych niezatrudnieni w takich placówkach, o ile ich pobyt na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej nie ma charakteru stałego.

Sąd Najwyższy zauważa, że analogiczne stanowisko zajął w postanowieniu z dnia 12 czerwca 2019 r., II UK 229/18 (Legalis nr 1964791) oraz w postanowieniu z dnia 3 czerwca 2020 r., II UK 280/19 (Legalis nr 2560385), także odmawiając przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej organu rentowego, w której skonstruowano w analogiczny sposób przesłanki przedsądu. Sąd Najwyższy w obecnym składzie stanowisko to w pełni zaś aprobuje.

Z powyższych przyczyn, skoro podnoszone przez skarżącego zagadnienia prawne zostały już wyjaśnione w judykaturze, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.).

D.S.

[ł.n]